

Hodinář - 3. část

Večer v posteli mu teprve došlo, co dnes vlastně viděl. Viděl knížku, která někomu patřila. Někdo v ní četl a žil svůj život.

Pohlédl z okna a spatřil blikající smrtící lampu na temném chodníku. Lampa najednou zhasla a v tu chvíli popadl bezmyšlenkovitě oblečení, co měl připravené na ráno do vzdělávacího institutu pro III18. Oblékl se velice, velice potichu ve tmě. Vzal si boty do levé ruky a pomalu scházel po schodišti. Došel až ke dveřím, natáhl ruku po klice a lehce se jí dotkl. Najednou sebou trhl. Venku se opět rozsvítila lampa. Mohl by ho někdo vidět. To by mělo nedozírné následky. Rychle odešel ode dveří a schoval se v komoře. Našel tam malou svítilnu, která by se mu mohla hodit. Čekal na vhodnou příležitost, která by umožnila, se vytrazit. Světlo na ulici zhaslo. Rychle otevřel dveře a rozběhl se setmělou dlážděnou ulicí pryč.

Zastavil se až na konci městečka, kde už bylo více stromů než domů. Teprve teď si nasadil na mokré ponožky hnědé kožené boty. Zhluboka se nadechl a řekl si sám pro sebe, že se ještě přeci může vrátit. Rychle tu myšlenku ale zavrhl. Šel opatrně po louce, kterou ozařoval měsíční svit. V tísnivém tichu slyšel bití vlastního srdce. Obloha byla poseta hromadou černých mraků a za chvíli se krajina propadla do absolutní tmy. Chlapec ale přesto neměl odvahu rozsvítit svítilnu. Poprvé ho svíral pocit, že všude jsou oči.

Stál před domem bez oken, bez kusu střechy a vypadal nejubožeji na světě.

Měl srdce v krku. Najednou nemohl udělat nic, chvěla se mu ruka. Škubl sebou, byl vyděšený. Po nějaké chvíli se uklidnil a uvědomil si, že to byl jen hrom. Rozhodl se, že půjde dovnitř. Napřímil se a rozhlédl se, jako by tam bylo více lidí a on jim to oznamoval.

Šel opatrně, písek pod botami vydával obvyklý zvuk, ale nyní mu přišel hlasitý. Tráva šuměla ve větru. Vítr se zvedal a začalo lehce poprchávat. Několik kapek přešlo ve velký slejvák.

Zalezl pod stříšku u domu. Kapky lehce a příjemně padaly, ale náhle byly studené. Zlehka otevřel dveře, které okamžitě zavrzaly. Vkročil do velkého sálu, co pozbyl lesk předchozí doby. Na zemi se válely střepy, kusy nábytku a spousta dalších věcí téhož ražení. Slyšel, jak déšť bubnuje do střechy. Rychle rozsvítil svítilnu a šel do druhého patra.

Druhé patro se podobalo spodnímu, až na to, že podlaha byla dřevěná. Podlaha neustále vrzala a svítilna zablikala. Zatřásl s ní, načež se ocitl v absolutní tmě.